STAR WARS

A BIRODALOM URALMA

1. KÖTET

A FÉLELEM ÁLARCA

ALEXANDER FREED
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A LÁZADÁS ELŐTT A BIRODALOM URALKODOTT, EZT MUTATJA BE A TRILÓGIA ELSŐ RÉSZE MON MOTHMA, BAIL ORGANA ÉS SAW GERRERA SZEMÉN KERESZTÜL.

„A galaxis békéjének és biztonságának megszilárdítása érdekében uniónkat új alapokra helyezzük. A neve mától első Galaktikus Birodalom! A rend és a biztonság birodalma!”

Egyetlen beszéddel és tapsvihar közepette Palpatine főkancellár elhozta a Köztársaság összeomlását, és a helyén felemelkedő Galaktikus Birodalom korát. A nép galaxisszerte ünnepelte a háború befejezését és a békés holnap ígéretét. Csakhogy ez hazugságnak bizonyult, és a Császár uralma alatt a galaxis kegyetlenséggel és félelemmel átszőtt hellyé változott.

A zsarnokság rémisztő első évében Mon Mothma, Saw Gerrera és Bail Organa szembeszállnak a lopakodó sötétséggel. Egy nap ők lesznek a Lázadók Szövetségének megalapítói, ám addig mindegyiküknek meg kell találnia a maga útját és célját, a saját módszerét a galaxis megváltoztatására, miközben félelmek gyötrik őket, titkokat őriznek, és egy olyan jövőben reménykednek, ami csak akkor jöhet el, ha ők hárman a cselekvés mellett döntenek.

STAR WARS

A

BIRODALOM URALMA

A FÉLELEM ÁLARCA

részlet

I. RÉSZ

HAJNAL

1. FEJEZET
A SZENT VÁROS

A Szent Várost a sivatag köveiből vésték ki, és magányos kitaszítotthoz hasonlóan állt az alkonyati pusztaságban. Sárgásszürke falait évezredek pora borította, és már messziről is élettelen helynek tűnt, amelynek egyetlen kegye az volt, hogy nem állott bele a homokba.

A fojtogató ódonság ellenére, a Jedhán mindent kiszárító és kifakító, bár már lenyugvóban lévő nap ragyogása ellenére, a város utcáin színek sokasága kavargott. Vörös köpenyes vállak löktek meg véletlenül zafírzöld vállvédőket, jáde karok találkoztak opálfényű tapogatókkal. A kockaköves sugárutakon mindenféle alakú lények sétáltak, jártak, csúsztak, másztak és ügettek a boltívek, a kereskedők vászontetői és a szél hiánya miatt ernyedt lobogók alatt. Gyászos suttogás töltötte meg a levegőt, ám ezrek mozgása, ruhák surrogása és számtalan láb lépteinek zajai e suttogás hátterében a készülődő vihar távoli morajlására emlékeztettek.

– A Jedik! – kiáltott fel valaki. – A Jediknek vége!

Mintha ez még hír lett volna. Mintha aznap reggel tűntek volna el a templomaikból, és nem hetekkel korábban, amikor árulás és kegyetlen hiúság áldozataiként lemészárolták őket.

A ztenortha zarándokokéhoz hasonló szürke szövet lábszárvédőben és stukbőr csizmájában Bail a Prestor-házból, az Alderaan királynőjének uralkodói hitvese, a korona örökösének apja, egykor a Galaktikus Köztársaság, azután a Galaktikus Birodalom szenátora, Bail Organa kíséret nélkül és ismeretlenül járt a gyászolók között, időnként megborzongott a téli alkony hidegétől. A tömegben egyedül lehetett, még a saját kísértő szellemei is elhalványodtak valamelyest.

A tömeg még összébb zsúfolódott, hogy a sarkon beforduló menet elférjen a valamivel keskenyebb átjáróban. Egy ősi építmény lőrései romos erődre hasonlítottak, ahonnan valaha rejtőzködő katonák lőttek ki az ostromló betolakodókra. Bail lehajtott fejjel ment, legalább annyira azért, hogy ne bukjon fel egy-egy lábban, mint azért, hogy elkerülje az esetleges rejtett kamerákon keresztül fürkésző tekinteteket. A tömeg nem volt sem gyors, sem harcias, ám így is egy gleccser lendületével és erejével rendelkezett, és aki a talpak alá került, azt menthetetlenül összezúzta.

Az átjáró egy hatalmas térre nyílt, amit egy nagy talapzaton élére állított kőkorong uralt. A hétköznapokon ez a tér koldusoknak, kikiáltóknak és önjelölt prófétáknak adott helyet, a környező épületekben gyógynövényekből főzött teaféléket és mindenféle csecsebecsét árultak. Bailnek egyszer valaki elmondta, hogy a Szent Városban nyolcvannyolc ilyen, szentsége ellenére is jelentéktelennek tűnő teret alakítottak ki. Aznap a koldusok, a kikiáltók és a próféták, de még az árusok is elmenekültek, hogy helyet csináljanak a végtelen menetnek. Az ezernyi beáramló gyászoló közül legfeljebb száz tudott odanyomakodni a talapzathoz, és ők is majdnem agyonnyomták egymást. Aki tehette, nekiveselkedett a korongnak, és forgatni kezdték a tengelye körül. Öreg emberek tolták térdelve, egy óriási termetű

cragmoloid zihálva és nyögve vetette neki a vállát, a vonásain őszinte gyász ült, tekintetét panaszosan emelte az égre. Minden negyedfordulatnál tucatnyi zarándok hagyta ott a korongot, hogy átadja helyét az odasietők többieknek, és az egymáshoz dörzsölődő kövek csikorgása egy pillanatra sem szakadt meg.

Sírás és zokogás hallatszott mindenfelől, ahogy a gyászolókat hatalmába kerítette a közös rituálé ereje.

– Tiin mester! – jött egy kiáltás valahonnan.

– Nővér! – jött egy másik. A harmadik hang litániába kezdett:

– *Allie! O'ra've! Caladastorous!*

Ám a kiáltások többsége ösztönösen és szavak nélkül harsant fel. Bail kísértést érzett, hogy csatlakozzon a kórushoz, ám őt nem ilyen üvöltő gyász marcangolta. Nem a tehetetlenség, nem a felelősség hiányának gyásza. Ha ő felkiált, a szellemei meghallják, és tovább kísértik.

Az áramlat kérlelhetetlenül odasodorta a talapzathoz. Gyengébb kiáltás hallatszott valamivel távolabbról:

– Árulók! A Köztársaság árulói! – Bár mintha senki sem figyelt volna fel az ellenszegülésre.

Bail lepillantott az időmérőjére, és próbálta elnyújtani a fellépést a talapzatra, ameddig csak tudta, ám a korong forgatására induló gyászolók hamarosan magukkal sodorták. Nehezen vetette meg a lábát és nem talált fogást, mert az évezredek során a talapzat felszínét és a korong véseteit is simára koptatta a sok láb és kéz, csak a Szent Városban mindenhol jelenlévő por tette kevésbé csúszóssá. A hideg ellenére a férfi rögtön megizzadt, amikor tolni kezdte, és a korong *mozgott.* Nem érezte, hogy az erőfeszítései bármit is számítottak, úgy tűnt, a korongot a nagyobb és erősebb gyászolók mozgatták. Ennek ellenére csak tolta és tolta, és egy kis ideig osztozott a zarándokokkal az egymásnak súrlódó kövek csikorgásán.

Tőle jobbra sáfránysárga bőrű tarsunti feszült neki a korongnak munkáskabátban és vastag nadrágban. A széles vállú

férfi zömöknek számított a fajtársaihoz képest. Ék alakú arcát Bail felé fordítva bólintott egyet.

– Otthon kellene lennie – mondta. – A feleségével és az újszülött lányával.

Kellene, gondolta Bail. Nem volt értelme tagadni, ehelyett csak annyit mondott:

– Önnek pedig, admirális, egy flottának kellene parancsolnia. Ám mindketten itt vagyunk.

Ismét a korongra figyeltek, ami ropogva és csikorogva fordult újabb fél méternyit, mielőtt az admirális azt kérdezte:

– Miért?

– Hogy miért vagyok itt?

– Igen.

Bail vállat akart vonni, de a mozdulat lehetetlennek tűnt a kőkorongnak nyomott kézzel. Úgy érezte, ha nem feszítené meg az izmait, helyben összeesne.

– Előbb maga! – kérte inkább.

Sohasem gondolta igazán erősnek a tarsuntiakat, de az admirálist mintha egyáltalán nem fárasztotta volna ez a fizikai munka. Ő azonban ettől öregnek és gyengének érezte magát, ami végeredményben nem állt nagyon távol a valóságtól. Mindenesetre már egyáltalán nem volt *fiatal.*

– Láttam, ahogy a Jedik egyik csatát vívták a másik után – válaszolta az admirális, a háta ívbe görbült, ahogy a korongot tolta. – A Rendjük néhány tagját távolról figyeltem, másokkal együtt vacsoráztam és terveztem, egyazon barakkban szálltunk meg a terepen. Sokukat kedveltem, némelyikük fárasztott, de mind kiérdemelték a tiszteletemet. Mindannyiukat a Köztársaság bátor és becsületes védelmezőinek tartottam.

– Nem feltételezem, hogy ez valóban *minden* Jedire igaz lett volna. Egyetlen szervezet sem mentes a korrupciótól, és nem tudom, pontosan mit is tervezhetett a Jedi Tanács a végén. Csak annyit tudok, hogy az általam megismert Jedi-lovagok tetteire a mestereik nem vetettek árnyékot. Még ha a Tanács

árulását el is fogadom, azt nem vagyok hajlandó elhinni, hogy ők *kevesebbek* lettek volna annál, amilyennek mutatták magukat. – Elhallgatott, amíg elnézett a tömeg feje fölött. – Úgy tűnik, ezzel nem vagyok egyedül.

– Egyáltalán nem – felelte Bail épp csak annyi levegővel, hogy még meg tudjon szólalni. – Ám a Coruscanton nem volt ilyen gyász.

– Az én világomon se – mondta az admirális –, de a testvéremén, az Alsakanon sem. Vagy a Korélián, ahol a háború végén állomásoztam. A tömeg minden városban a Jedik képmásait égette. Néhányan a Rendet ostorozták az árulás miatt, míg mások… Nos, mások inkább fáradtnak tűntek, és a Jediket hibáztatták, mert nem sikerült teljes egészében megakadályozniuk vagy sokkal gyorsabban megnyerniük a háborút.

– Úgy látom, itt, a Jedhán inkább mi vagyunk többségben. Milliónyian, talán a szent világ minden látogatója. De elszórtan a galaxisban, visszatérve a szülőbolygóinkra nagyon kevesen leszünk olyanok, akik ilyen irányú elfogultsággal emlékszünk vissza a Jedikre.

Keserűség támadt Bail szívében, és hirtelen nem tudta eldönteni, hogy az admirálisra nehezteljen, vagy inkább a Császárra, aki véget vetett a Jedi Rendnek, esetleg mindenkire a galaxisban, aki elhitte a Császár hazugságait. Vagy akár a csillagokra, amennyire ez valójában számított. Végül a korongra irányította a dühét, és tolta. Az ismét fordult nagyjából félméternyit. Valaki Bail bal oldalán megcsúszott és elesett, kisebb tolakodás támadt, ahogy a többiek segíteni próbáltak neki.

– Miért jött ide, Bail? – kérdezte az admirális ismét. Nem kedvesen vagy udvariasan. Nem is türelmetlenül, és bizonytalanság sem rejlett a hangsúlyaiban.

Bail dühe ugyanolyan gyorsan lecsillapodott, mint ahogy feltámadt. Mit mondhatott el az admirálisnak? Megbízott benne, máskülönben nem kért volna tőle találkozót. Csakhogy az egyszerű igazságok nem tűntek elegendőnek. Mondhatta,

hogy voltak Jedi barátai, de ez elcsépeltnek hangzott. Mondhatta, hogy egy olyan nő tiszteletére ment oda, aki nagyon szerette a Jediket, és aki odaveszett. Vagy mondhatta, hogy ezzel is próbálta arcul köpni az új rezsimet. Viszont *nem* beszélhetett a borzalomról, amit megtudott, a titkokról, amelyek elüldözték az otthonából a felesége és a lánya mellől.

– Fiatalkoromban – kezdte végül, és közben alig támaszkodott már a kőkorongra, mert próbálta visszanyerni az elhasznált erejét – találkoztam egy Jedivel, aki belekeveredett egy családi ügybe. Nem igazán ismertem, bár azt hittem, hiszen a gyerekek már csak ilyenek. Szóval nem ismertem, de felnéztem rá. Azzal hitegettem magam… – Eszébe jutott az apja arca és bonyolult kapcsolata a nagyapjával, de elhessegette, mert arra kellett gondolnia, ami *akkor és ott* számított. – A *Jedi Kódex* valóságosabbnak tűnt, lényegesebbnek, mint bármilyen más szabály, amit a házitanítóim oktattak. Olyanok között nőttem fel, akiket jobban érdekelt az eredmény, mint a módszer vagy általában véve mások sorsa. Azzal hitegettem magam, hogy ha én magam nem tudok a Jedi erények szerint élni, akkor legalább felállíthatok egy olyan szabályrendszert, amire büszke lehetek.

Az admirális nem adta jelét, hogy hallgatta volna. Bail újra nekiveselkedett. Ujjbegyei elképesztően ősi faragványokba mélyedtek, miközben a kőbe ágyazódott kyberkristályok mikroszkopikus szilánkjait kaparták ki, mintha ezzel a világegyetem dicsőségét és erejét állítanák helyre. A korong, az *Első Könnyek Köve* egyre csak forgott és forgott, és forgás közben csillagporrá őrölte a holtak szellemeit, nyugtalan lidércekből életerővé változtatta őket, hogy miriádnyi alakban születhessenek újjá. Legalábbis a legenda szerint.

Bail nem igazán hitt ebben a legendában, de a rituálék erejét elismerte. Azt kívánta, bárcsak megérinthette volna a kő erejét, hogy átérezze, amit a gyászolók éreztek körülötte. Hogy együtt érezzen velük a saját sajgásai, nyögései és önsajnálata

helyett, amibe az egész átkozott galaxis mintha egyre inkább belesüppedt volna.

Azután elértek a negyedfordulathoz, és az admirális elhúzta onnan a szenátort, hogy mások vehessék át a helyüket. Bail ismét a menetben találta magát, kénytelen volt egymás elé tenni fáradt lábait, együtt lépdelni a tömeggel.

– Mit szeretne kérni? – kérdezte az admirális halkan, szinte csak mormolva. – Ön több titokhoz fér hozzá, mint én.

Bail a fejét csóválva húzódott közelebb. Erőfeszítései közben a hideg ellenére is kimelegedett, biztosan bűzlött az izzadságtól, de nem engedhette meg magának, hogy kihallgassák.

– A hírszerző szolgálatok köntörfalaznak. Tettem nyilvános követeléseket, felhasználtam rejtett csatornákat, de nem kapok válaszokat. Az új rezsim… – *Óvatosan! Ne ijeszd el! Ne beszélj olyasmiről, amit még nem tudhat!* – Mindenhol sugározták Palpatine nyilatkozatát, amikor Császárrá koronázta saját magát, nyilván ön is látta. Azt állította, hogy a Jedik a legalsótól a legfelső szintig mind korruptak voltak. Ezzel igazolta, hogy el kellett söpörnie őket! De egy ilyen cselekedet, egy teljes kultúra megsemmisítése, egy ősi és köztiszteletnek örvendő vallás megölése…

– …magasabb szintű, megdönthetetlen bizonyítékot követel – szólt közbe az admirális. – És a Császár nem kínált fel semmi ilyesmit, csupán egyes rosszakarókra mutatott rá. Megértem, de *ön* ül a Szenátus Hírszerzési Felügyelőbizottságában. Mint már említettem, több titokhoz…

– Többhöz *kellene* hozzáférnem, mint önnek. Csakhogy változnak az idők, barátom. A hírszerző szolgálatok kedvezhetnek egy admirálisnak, miközben a szenátorokhoz egy udvarias szavuk sincs. Nem várom el, hogy csodát tegyen, de mindketten szeretnénk megismerni a rezsim bizonyítékait a Jedik ellen. Még ha Palpatine már alá is írta a halálos ítéletüket.

Az admirális felmordult, és bólintott egyet.

– Aláírta, és végre is hajtatta. – Úgy tűnt, megfontolta a kérést. – Megígéri a teljes és nyilvános meghallgatást?

– Ha hatalmamban áll, akkor igen.

– Felteszek kérdéseket, és behajtok néhány szívességet. Meglátjuk, mire jutok. Még azok is keserűen gondolnak a Rendre, akik együtt tevékenykedtek a Jedikkel. De ne kérjen ennél többet, és ne emlegesse a nevemet! A katonaság nem folyhat bele politikai vitákba, különösen, amikor a béke olyan törékeny, mint most.

– Több mint jogos megjegyzés. – Bail valójában ennyire sem számított. Remélte, hogy a tekintetében nem meglepetés ült, hanem csak hála.

Csoszogtak tovább, maguk mögött hagyták a teret a talpazatra állított kőkoronggal. A menet útvonala még egy kilométeren át folytatódott, de Bail már látta, ahogy néhányan mellékágakat képezve kiváltak a fősodorból és lekanyarodtak a mellékutcákba, hogy elinduljanak vissza a szállásaikra, vagy meglátogassák a számukra szimpatikus szekták templomait és kegyhelyeit. A szenátor azt hitte, véget ért a megbeszélése az admirálissal, de a tarsunti ott maradt mellette, ismét közelebb húzódott, és meg is szólalt:

– Van még egy kérdés, amire szeretnék választ kapni. Egy másik igazság, ami az új rezsim alatt még homályba vész.

– Hallgatom.

Az admirális nem válaszolt azonnal, de amikor újra megszólalt, azt határozottan tette:

– Miért tette a Jedi Tanács azt, amit tett? Miért próbáltak a mesterek merényletet elkövetni Palpatine főkancellár ellen? Függetlenül attól, hogy részt vett-e ebben bármelyik másik Jedi a belső körön *kívül,* a kérdés releváns és aggasztó. Mit reméltek elérni ezzel? Hogyan bukhatnak ilyen mélyre a jók úgy, hogy közben senki sem gyanít semmit?

– Az ön helyében – folytatta –, engem *ez* foglalkoztatna a legjobban. Nekem szolgálnom kell a feletteseimet, de *ön* egy szenátor, aki a népe érdekeit szolgálja.

Válaszra várt, de a másik férfi nem felelt. Azután az admirális kezdett eltávolodni tőle, centiről centire hagyta, hogy a menet elsodorja Bail mellől. A szenátor nem követte. Az tűnt a legjobbnak, ha nem látták őket együtt, márpedig valaki akár figyelhette is a Szent Városban.

Az admirális kérdése bölcs és átgondolt feltevésen alapult. Maga Bail is gondolt már erre, és kitalált magának egy választ még aznap, amikor a Jedik meghaltak. Palpatine főkancellár, aki Császárrá koronázta saját magát, nagyobb és sötétebb bűnöket követett el, és szörnyűbb ambíciók hajtották, mint ahogy azt sokan gondolták. A Jedik megtudták az igazságot, és jobb ötlet híján maguk próbálták megállítani a háborús uszítót, a gyermekgyilkost, a szörnyeteget. Sikertelenül.

És ezzel a Jedik kora véget ért.

Bail már *ismerte* ezt a választ. A Jedi Rendben szerzett barátai és szövetségesei elmondták neki, és ő gyanúba keverve saját magát segített nekik biztonságra lelni a galaxis mindentől távol eső zugaiban. Csakhogy nem volt sem elméleti, sem kézzelfogható bizonyítéka. A szellemei elűzése érdekében csak annyit tehetett, hogy megpróbálta tisztázni a holtak nevét, és reménykedett a jobb jövőben.

Talán meg kellett volna elégednie ennyivel. Elvégezte a kötelességét, és a családjával kellett volna törődnie. De mi van, ha *nem* tett meg mindent?

Továbbment, a tértől eltávolodva rákanyarodott egy keskeny utcára, amit omladozó tornyok szegélyeztek. Amikor morajló égzengéshez hasonló zaj riasztotta fel merengéséből, Bail meglepetten felnézett. A tömeg nyugtalanabbul mozgott körülötte, és hamarosan élesebb, kétségbeesettebb kiáltásokat hallott a távolból. Hátranézve lökéshullámot látott végigfutni a tömegen, ahogy a távolabb lévők próbáltak gyorsabban elő-

renyomakodni, és tolták magukkal a többieket. Menekültek valami borzalom elől.

Futásnak eredtek.

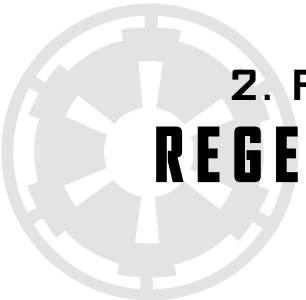
Pillanatok alatt kitört a pánik. Emberek estek el, eltaposták egymást. A sokaságban kiáltások harsantak, a gyászolók egymásnak ordítoztak, segítségért üvöltöttek. Bailt is meglökték, a tömeg tolóereje elérte. Próbált megfogni egy kezet, ami az utcakövek felől nyúlt felfelé, hogy segítsen a szerencsétlennek, de a tömeg felerősödött áramlata magával sodorta, és már neki is küzdenie kellett az állva maradásért. Valami, talán egy könyök eltalálta a fülét, és Bail megszédült. Egy lökéstől megfordult, próbált védekezni a nekinyomódó testekkel szemben, eltakarni az arcát az akaratlan ütések elől. Azután valahogy ismét a megfelelő irányba mozdult, futni kezdett a tömeggel együtt. Az utcák vezették őket. Más menekülési irány nem maradt.

Bail nem követte az eltelt időt, nem tudta, mennyi ideig tartott mindez. Amúgy is legyengült a nagy kő forgatásától, és már csak a fájdalmat érezte a testrészeiben, miután ki tudja, hányszor találkozott más testekkel, akár kitinesekkel is. És persze, néha falakkal, amikor a tömeg szélére sodródott. Egy ideig átkarolva védelmezett és vezetett egy idős nőt, bár az is lehet, hogy neki volt szüksége a támogatásra, erre már nem emlékezett tisztán. Csupán abban volt biztos, hogy próbálta megtenni, amit tudott, de nagyon keveset tehetett.

Később egy sikátornak is túl kicsi zsákutcában ült a porban, komoran törölgette arcáról a port és a vért, és hallgatta a híreket egy merénylőről. Valaki olyan komolyan vette a Császár felszólalását a Jedik és támogatóik elsöpréséről, hogy a saját kezébe vette a dolgot. Bail próbált nem gondolni azokra, akiket megtaposva látott a tömeg lábai alatt. Mocskosnak érezte magát, a saját testszaga helyett halálszagot érzett, és szégyellte, hogy egy ideig fel is lelkesítette az, hogy az életéért kellett küzdenie. Nem érezte magát méltónak a lányához, akit egy azóta halott barátja utolsó ajándékaként kapott. Egy olyan nőtől, aki

meghalt a Jedikkel együtt, és aki tudta, milyen egy Jedi szerelme.

A Jedikhez sem érezte magát méltónak. Mindazonáltal, az ő terheik nem az ő terhei voltak. De magára kellett vennie azokat, hogy ne öröklődjenek tovább Leiára. Elvégre az apja lett, és nem a tanítója vagy az őrzője, és bármit megtett volna, hogy megkönnyítse az életét.

2. FEJEZET
REGENERÁCIÓ

Soujent az lepte meg a leginkább, hogy a háború milyen gyorsan véget ért. És persze, a Jedik. Bár a Jedik sosem voltak igazán fontosak a nagy terv szempontjából.

Álmatagon figyelte a háború végét, az idegpályái stimulálásával indukált úgynevezett „lassú alvást", miközben a kapszulája közvetítette számára a híreket és az elcsípett közleményeket, nyilatkozatokat. Arról álmodott, hogy szeparatista flották támadnak meg köztársasági világokat, mechanikus seregek szálltak le olyan világokon, amiket évezredek óta nem érintett semmilyen konfliktus. Ujjongó munkásokat képzelt el droidgyárakban, a Rhanipur-övben ünnepelve röpködő szabadságharcosokat, és mind annak örültek, hogy a Szeparatista Konföderáció eladta magát céges urainak az önállóság lehetőségéért, és ez az alku bölcs döntésnek bizonyult.

Ám az álmai nem értek itt véget. Félig öntudatlan elméjébe rémképek is beözönlöttek, felfedték előtte a szeparatista katonai vezetés elleni kegyetlen merényleteket, amelyekre a Köztársaság adott megbízást. Látott összeomló seregeket, amikor elveszítették a parancsnokaikat. A lassú álom állapo-

tában Soujen nem tudta megkülönböztetni egymástól a valós adatokat és a saját rémálmait. Valóban legalább egymilliárdnyi robot kapcsolt ki egyszerre? A Szeparatista Végrehajtó Tanács megadta magát, vagy lemészárolták őket a Jedi misztikusok?

Ez utóbbi nem számított. A Jedik eltűntek, a Köztársaság önjelölt védelmezőit lemészárolták, amikor a káosz közepette megpróbálták megdönteni a saját kormányukat. Ebbe a sérülésbe a Köztársaság is belepusztult, és hamvaiból a Galaktikus Birodalom emelkedett ki. Soujen látta, hogy a háború valóban véget ért, és soha semmit nem lehet újra helyrehozni.

Nem az lepte meg, hogy mindez megtörtént. Csak az, hogy senki, sem Soujen Vak-Nhalis, sem a megalkotói nem számítottak rá, hogy ilyen gyorsan történik meg.

///

Mennyi idő telt el a háború lezárása óta? Miért nem jött el érte senki sem? A kibernetikus beültetései elárulhatták volna neki ezt, de a lassú alvásban nem érdekelte igazán. Soujen számára az álmok és rémálmok békét hoztak, ha megelégedést nem is, legalább beletörődéssé csillapították a dühét.

Halványan mozgást érzékelt a kapszulájában, lázas hidegrázás és szinte eksztatikus kimerültség kísérte. Ellenőrizte a beültetéseit, és a kapszula fedélzeti számítógépe jelentette, hogy az alvása véget ért. Zajokat kezdett hallani, valódi zajokat, amiket a *dobhártyája* közvetített, és nem a beültetései. Kis idő elteltével felismerte őket. A sikolyt eltompította a folyékony közeg és a kapszula szigetelése, de így is ismerős maradt. Soujen elmosolyodott.

Azután az ébredés ülő helyzetbe rántotta a testét. Megborzongott, ahogy a sűrű vegyszerfürdő lefolyt a karjáról, kiömlött a kapszula mellé, és nagyot loccsant a fémpadlón. Szappanszagot érzett, eszébe jutott, hogy levegőt kell vennie, és a kapszulából kikelve hagyta dolgozni a térdét borító páncéllemezekbe

épített stabilizátorokat, így egyensúlyban maradt, és nem esett el. A kapszula és a vegyszerek megakadályozták, hogy az izmai elsorvadjanak, de még kellett pár másodperc, hogy emlékezzen a mozgás módjára, arra, hogyan álljon meg két lábon, és induljon el utána. Erre figyelmeztették a lassú alvás előtt.

Valaki felkiáltott egy szomszédos helyiségben. Soujen felmérte a környezetét, végignézett a koszos falakon, a rögzítőszíjakon, a hőszabályzó berendezéseken, a halványan világító lámpákon. Egy raktérben volt, és bár a világ még félig álomszerűnek tűnt, a férfi biztos volt benne, hogy olyan helyre került, ahol még sohasem járt. Ez a tény alapvetően nem aggasztotta, de a talpa alatt érzett enyhe dőlés és a csípős füst szaga arra utalt, hogy egy sérült hajón lehetett. Arra gondolt, hogy a kapszuláját valószínűleg úgy programozták, hogy a számítógép ébressze fel, ha túl nagy százalékot jósol a közelgő megsemmisülésre.

A nyitott ajtó felé fordult, amikor vörös villanást látott a folyosón. Sugárfegyverét. És újabb sikoly jött.

Egy alak botladozott be az ajtón, egy nő. A galaxisban élő számtalan ember egyike, bár az ő arcát nedvedző, vörös kelések borították. Meglepettnek tűnt, amikor meglátta Soujent, de nyálkásan felköhögve tovább botladozott a nyitott kapszula felé.

A férfi gondolatai nyugodtak maradtak, holott kettős szíve felgyorsult, és az izmai megfeszültek. A közvetlen veszély megnyugtatta, mert lecsökkentette a döntéshozás mértékét. Nem kellett azon tűnődnie, hol lehet. Gyanította, hogy a nő biofegyver áldozatává vált, talán idegméregé, ami nem fertőzött, és lassan fejtette ki hatását. Az rejtély maradt, hogy miért indult a kapszula felé, de Soujen elég embert látott már kínok közt haldokolni, hogy tudja, az élettel együtt a logika is hajlamos rá, hogy elszálljon.

Megölhette volna a nőt. Kegyelemből vagy óvatosságból, ezt ő maga sem tudta volna megmondani. Ám az üldöző gyor-

sabbnak bizonyult, mert az ajtóhoz érve rögtön hátba lőtte. Soujen ösztönösen félrelépett a tűzvonalból, de a férfi bejött a raktérbe és célba vette, amikor még csupán egy méterrel ment arrébb.

– Állj! – kiáltott rá.

Ahogy Soujen ugrásra készülve ismét megfeszítette az izmait, a férfi kétszer rálőtt. A levegőben kék energia sistergett, és Soujen melegséget érzett a válla körül, a belső képernyőjén hibakódok zuhataga ömlött le, elfedte a természetes látását, amíg a beültetései újraindították magukat.

Ez meglepte. Még soha senki nem okozott sérülést az implantátumainak. Miközben a látása kitisztult, ismét hallotta a férfi előbbi parancsát:

– Állj!

A férfi egy klónok számára rendszeresített karabélyt fogott rá, a fekete fémfelületeket számos karcolás borította, a tartás és a célzás képzett katonára utalt. A férfi óvatosnak látszott, de nem volt feszült.

– Megérezted? – kérdezte. – Az ion kimeneti ereje négyszerese a szabványosnak. Össze tudja kuszálni a beépítéseket és a gépeket.

Soujen felnézett a fegyverről a férfi arcára. Ez a lény is ember volt, sötét bőre hasonlóan sebhelyes, mint a fegyvere. Az erőszak kérge alatt még viszonylag fiatal lehetett, de ebben Soujen nem volt biztos. Saját faja, az alvadorjiai klánok között Soujen a koponya tetejének ráncosodása vagy a nyakon lévő szemfoltok alapján ítélte volna meg. Ezek a színes spirálok és pöttyök a korral egyre jobban elterjedtek a bőrön, bár nem volt semmi szerepük, csak a bölcsességet jelezték.

– Éreztem – válaszolta Soujen, mert a válasszal időt nyerhetett. A padló megremegett. Már nem érezte a vegyi tűz szagát a kapszula mellett összerogyó nő testnedveinek és égett bőrének szagától.

– Tudsz róla? – kérdezte a férfi. – A Birodalomról?

Soujen felmérte a köztük lévő távolságot. Hat méter. Könnyen áthidalható, de mivel az egyensúlya még nem volt tökéletes, és a beültetései egy része még nem indult teljesen újra az ionlöket után, az esélyeit nem becsülte többre ötven százaléknál.

– Ismerem ezt a nézést – nevetett fel a férfi. – Azon gondolkodsz, hogyan ölhetnél meg.

– Igen – válaszolta Soujen. Sosem volt hazudós típus.

– Akkor elhalasztom a nagymonológot. Tudom, mi vagy. Tudom, hogyan kerültél ide, és miért hoztak el ezek a kalózok. – A férfi az egyik kezével a kapszula mellett heverő holttest felé intett. A másikban a fegyver rezzenéstelenül meredt az alvadorjiaira. – Velem jöhetsz, vagy kinyiffanhatsz itt a hajóval együtt.

Soujen mérlegelte a lehetőségeit. Ismét megérezte a padló erősebb remegését, és valahonnan a távolból fém széthasadására utaló csikorgást hallott.

– Veled megyek – mondta.

A férfi hunyorítva elmosolyodott, a tekintete arra utalt, hogy továbbra is támadásra számított. Soujen nagybátyja mosolygott hasonlóan, amikor ő édességet próbált lopni.

Együtt hagyták el a rakteret, és óvatos táncot lejtettek, hogy egy pillanatra se tévesszék szem elől egymást. Odakint szikrák pattogtak ki a karbantartónyílások paneljei mögül, és az oldalfolyosókról füst szivárgott. Maga a főfolyosó széles volt, de alacsony, a padlón sínek voltak az ultraszéles rakodójárműveknek.

– Vén Krezchak legénysége nem pihent sokat, nyolc szektorban kirámoltak minden szeparatista létesítményt – mondta a férfi. – Kár, hogy nem tudtunk megegyezni vele. Kár, hogy nem volt hajlandó megadni magát, és átadni a rakományt. De magáért a kalózért nem kár. – Intett egy tetem felé, ami kiterítve hevert a padlón. *Vén Krezchak,* gondolta Soujen, bár a név nem jelentett számára semmit. A férfi folytatta:

– Bármit is talált, a szeparatisták komoly zsákmányt hagyhattak hátra. Téged a Kafrene-re akart vinni. Azt mondta, árverésen akarta eladni a cuccokat. Fegyvereket, vegyi anyagokat és a kapszuládat. A kapszulát egymillió kreditre tartotta, de kétlem, hogy jól becsülte meg, mihez jutott hozzá.

Ez illett ahhoz a kevéshez, amit Soujen már tudott, és megmagyarázta, hogyan jelenhetett meg biofegyver hatása azon a nőn. Ellenőrizte, hogy az adatbankja ismét rendesen működik-e, és belenézett a jelentésekbe. A kapszulája közelében eltároltak egy kiloliter szürke syntoxot, ami elég volt ahhoz, hogy kitakarítsanak vele egy kisebb holdat. Ha kalózok találtak rá, és nem tudták, mit loptak el, amikor felvitték a hajójukra a kapszulát és a syntoxot…

Pocsékolás, gondolta Soujen. *Micsoda pocsékolás!*

Olyan gyorsan haladtak, amennyire az óvatosság engedte. A sikolyok és a sugárfegyverek csattanásai megritkultak, egy helyen lángok ropogtak olyan hangosan, hogy majdnem elnyomták a hajtómű süvítését. Eljutottak egy csapóajtóhoz, és a férfi leguggolt, hogy kinyissa. A beáramló hideg levegő édes illatot és idegen állatok szagát hozta magával, nem pedig az addig látott gyilkosság és katasztrófa bűzét.

– Nem sokat kérdezel – jegyezte meg a férfi.

– Nem.

– Olyan vagy, mint egy droidjuk.

Ez bosszantotta Soujent, de nem ellenkezett. Nevezték már rosszabbnak is.

– Van neved? – kérdezte a férfi.

– Hress – felelte Soujen.

Felesleges hazugság volt, de ilyen kevés idővel az ébredés után még nem tért teljesen magához, és ez a férfi még nem érdemelt ki egy szikrányit sem a lelkéből vagy a személyéből. A Nahasta klán gyermekéből, az alvadorjiaiból, az apái fiából, az áldozatból egy igazságtalan galaxisban. Soujen igazsága hallgatott, amikor élet és halál kérdéseiről volt szó.

Ezt az igazságot nem egy halálra ítélt idegen dolga volt feltárni.

A férfi ereszkedett le elsőként, könnyed mozdulattal vetette át magát a nyílás szélén. Soujen meglátta a lehetőséget, és félig gurulva, félig vetődve megcélozta a nyílást, hogy az ellenfele gerincére érkezzen. Ehelyett kézzel-lábbal egy másik padlón koppant, minden végtagját megütötte. Összehúzta magát, és kigurulta a lendületet, közben a szeme hozzászokott ennek a tisztább folyosónak a fényesebb világításához. A férfi gerincének eltörése leegyszerűsítette volna a dolgát, de bővelkedett a lehetőségekben.

Ostobának érezte magát, amikor a mellette lévő közfalon meglátott egy odatapasztott ionaknát. Még volt ideje levegőt venni egy szitkozódáshoz, és el akart ugrani az eszköz közeléből, de a villanás tudatta vele, hogy legyőzték. A belső kijelzője kialudt. Mielőtt az agya ismét álomba merült, ezt hallotta:

– Saw Gerrera vagyok, neked meg jobb helyed lenne a sírodban.

3. FEJEZET
GYŐZELMI POLITIKA

A roncs a megfelelő szögből nem is látszott. A tüzek már kialudtak, a füst és a por már nem sötétítette el az eget. A becsapódás helye körül álló felhőkarcolók megakadályozták a betekintést a zónán kívülről, legalábbis amíg nem repült fel valaki a helyszín fölé. A közeli épületekből nem sok hiányzott, itt egy toronycsúcs, amott egy platform, de a jellegzetességek sértetlenek maradtak. A coruscanti láthatárt időtlen idők óta uraló végtelen várossziluett a maga ezernyi emeletével sértetlenül állt a sziklás bolygómagon, amire már álmában és visszaemlékezve sem gondolt többé soha senki.

Viszont siklóval átrepülve a légi barikádokon, el az *Új-Neimoidia Hotel* mellett, és a *Kortárs Zene Múzeumá*nál (további rendelkezésig zárva) bekanyarodva, a károk szembeötlővé válnak. A Coruscant megsérült, és bár az újonnan emelt égihidak és gravitációs platformok valamennyire befoltozták a felsőbb szinteket, alattuk többnyire romok hevertek. A lehulló törmelék még szilárdabb épületeket is kettéhasított, feltárta a külvilág előtt a vastag falak mögé bújtatott irodákat, otthonokat és boltokat. A kevésbé szerencsés építmények da-

rabokra hullottak, a legfelső emeleteiket törmelékké változtatták a becsapódások, a legalsókat pedig porrá őrölték a rájuk omló legfelső emeletek. Egyre lejjebb nézve egyre teljesebbnek tűnt a pusztítás. Három héttel a katasztrófa után még senki sem takarította el a törmeléket a csúcsoktól négyszáz emelettel lentebb lévő lakótömbök és kórházak környékéről.

Mon Mothma számtalan képet látott erről a HoloNeten, de az valami újabb és erősebb elborzadást keltett benne, amikor kiment megnézni a pusztítást, és a város sziluettjébe vágott kanyon elnyelte.

A többiek is ezt érezhették.

– Hol vannak a hajók? – kérdezte valaki. – Azt hittem, hajók is lesznek.

A műszaki alakulattól kapott egyik vezetőjük azt mondta erre, hogy a „hajók" darabokra törtek, amikor belezuhantak a légkörbe. A felszínt egyetlen hajótest sem érte el sértetlenül. Elég mélyre ásva a törmelékben könnyen felbukkanhatott egy-egy köztársasági vadászgép pilótafülkéje vagy egy szeparatista keselyűdroid szárnya. Valaki a torpedóburkolatokról és a turbólézerek okozta tüzekről kérdezett, mire az egyik katonai szakértő elmagyarázta, hogy az összeesküvés-elméletekkel ellentétben a szeparatisták valójában nem bombázták közvetlenül a Coruscantot. Az ostrom több tízezer polgárt fosztott meg az életétől és milliókat az otthonától, de a támadás nem a civil lakosság megfélemlítésére irányult. A szeparatisták azért ostromolták meg a főbolygót, hogy megpróbálják foglyul ejteni a főkancellárt. Minden más borzalom csupán járulékos veszteségnek számított.

Tucatnyi szenátortársával és háromszor annyi segéddel, műszakissal, orvossal és sajtóképviselővel, alaposan kimosdatott menekülttel körülvéve Mon a légsikló korlátján túl elterülő rehabilitációs zónát nézte. Láthatatlanul apró részecskék szúrták a szemét, miközben a romok között járó építődroidokat és mentőmunkásokat figyelte. Már senki sem sietett, nem tűn-

tek fáradtnak, kitartóan és elszántan dolgoztak. A nő csak fél füllel figyelt a beszélgetésre, de arra gondot fordított, hogy az arckifejezése komor és együttérző maradjon. A megfelelő pillanatokban hitetlenkedve csóválta a fejét. A látottak felett érzett zaklatottsága őszinte volt, de már rég megtanulta, hogy az *érzések* mindig csak gyenge utánzatai lehettek annak, amit az arcok és a tekintetek *kifejeztek*. Már megszokásból állt mindig készen a fényképezőgépek és a holokamerák megkülönböztetett figyelmére.

A légsiklóból egy meggyötört tömegközlekedési állomáson szálltak ki, ahol tömeg várta őket. Mon elmosolyodott (sem vidáman, sem túl szomorúan), és nekilátott a kézfogásoknak, a történetek meghallgatásának, a vigasztaló szavak osztogatásának. Amikor alkalma adódott rá, odafordult egy droidriporterhez, hogy rámutasson a segélyezési erőfeszítések szükségességére galaxis-szerte. Sikerült elfojtania a nevetését, amikor egy rágcsálóképű biztonsági ellenőr eleresztette az életében hallott legrosszabb faviccet, és remélte, hogy nem túl banálisan válaszolt egy nőnek, aki a gyermeke kereséséhez könyörgött segítségért.

A tragédia árnyékában a droidriporter kérdései nevetségesnek tűntek:

– Lenne egy kérdésem a Kétezrek Delegációjával kapcsolatban – kezdte a gép, amikor a csoport bement egy belül összeomlott felhőkarcolóba. – Mothma szenátor, ön a küldöttség egyik szervezője és fő támogatója volt. Aláírt egy petíciót a háború vége felé…

Ez eddig nem kérdés, gondolta Mon, de nem nézett a droidra.

– …a petíciót, amely felszólította Palpatine főkancellárt, hogy haladéktalanul mondjon le a vészhelyzeti hatalmáról, és kezdeményezzenek béketárgyalásokat a szeparatistákkal. Visszatekintve mivel igazolja a katonai vezetés aláásását és a háborús bűnösök felé javasolt engedményeket, közvetlenül a legnagyobb győzelmük előtt?

A droid a birodalmi szolgálat egyik frissen beprogramozott ügynöke volt. Mon ugyanolyan kiszámíthatónak találta ezt a támadást, mint amilyen abszurd volt. Már hozzászokott, hogy megpróbálták gyáva köpönyegforgatónak beállítani, mert erőfeszítéseket tett az ellen, hogy a kancellár központosítsa a hatalmát. Ugyanolyan előre megírt és kiszámítható választ adott, mint amilyen a kérdés volt:

– Ha a kancellár úgy döntött volna, hogy informálja a Szenátust a stratégiájáról, akkor a küldöttség is másként közelítette volna meg a problémát. Ám a kancellárnak köszönhetően teljesítenem kellett a Köztársaságnak tett eskümet, mégpedig ugyanúgy, ahogy ma tartom magam a Birodalomnak tett eskümhöz. Jelenleg pedig az újjáépítésre kell összpontosítanunk, nem a múlt felemlegetésére.

Ezzel az állítással nem nyert újabb támogatókat magának és az ügyeinek, de nem is veszített a meglévők közül. Az értékelése galaxis-szerte alacsony volt, és egyre csökkent. A Chandrilán, ahol a legjobban számított, csak közepes értékelést kapott, ugyanakkor még több éve volt a következő választásig. Addig viszont rendelkezett a szükséges mozgási szabadsággal.

– Igaz, hogy a lemondást fontolgatja?

– Nem – válaszolta Mon.

– A szóbeszédek szerint megkeresték a chandrilai Képviselők Háza szóvivői posztjával kapcsolatban…

– Nem.

Nem igaz, és akkor sem tudnának elcsábítani, ha igaz lenne. Valóban több oldalról is nyomás alá került, de sosem volt olyan típus, aki feladja, csak mert romlottak az esélyei. Vagy aki csak bolygószintű politikával szeretne foglalkozni. Viszont a droid még nem fejezte be:

– Az eskükkel kapcsolatban… Nem sokkal azután, hogy Palpatine galaktikus császárrá emelkedett, önt letartóztatták hűtlenségért. Hogyan hihetné el a nyilvánosság, hogy őszintén elkötelezett a Birodalom iránt?

Ez a támadás is kiszámítható volt, és Mon minimális erőfeszítéssel háríthatta volna, ha tesz egy hízelgő kijelentést arról, hogy a Birodalom a Köztársaság fejlődését képviselő következő lépés, és azzal érvel, hogy a Császár a Köztársaság legmagasabb szintű elképzeléseit ültette át a gyakorlatba, és akkor az ő hűsége hogy is változhatott volna meg? Közölhette volna azt is, hogy a „letartóztatása" csupán házi őrizet volt, amit egy középszintű csatlós rendelt el gyakorlatilag vádat sem fogalmazva meg, de a szavak cserben hagyták. A teste ellenállt, mintha ismét bezárták volna, hamis mosollyal kellett elfednie az irracionális pánikrohamot.

– Az elkötelezettségem nem változott – mondta végül, de szinte felcsattanva, holott nem akart éles hangon válaszolni.

– Tekintve a szeparatisták ügye iránti szimpátiáját, mire számíthat a köz, amikor a korábban szeparatista világokat ismét felveszik a Birodalmi Szenátusba? Számos coruscanti polgár igazolhatóan aggódik amiatt, hogy a világukat alig pár hete leromboló ellenséges ügynökök kaphatnak hatalmat.

Mosolygok még? Mon arca kezdett érzéketlenné válni, és nehezen figyelt a droid szavaira. Mondani akart valamit, bármit, amit *kimondhatónak* talál, amikor egy másik hang közbeszólt:

– Véleményem szerint az adott körülmények közt ez nem helyénvaló kérdés. Most a Coruscant ostromának áldozatai igénylik a teljes figyelmünket. Majd beszélgetünk *politikáról,* ha újra a Szenátusban leszünk.

Ez elég volt, hogy a droid elforduljon, és mással kezdjen el foglalkozni. Mon egyszerre érzett haragot, szégyent és megkönnyebbülést. Megmentették, ami kész csoda volt. És meg *kellett* menteni, ami megalázó volt.

A megmentője udvariaskodni kezdett a droidriporterrel, közben óvatosan a műszakisok felé terelte. Lud Marroi régóta a Cerberon szenátoraként szolgált, a széles arcú és sötét hajú úriember mindig méltóságban megöregedett államférfi hatását keltette, holott két évvel fiatalabb volt Monnál. A nő pró-

bált megnyugodni, leeresztette akaratlanul felhúzott vállát, és Ludot figyelte, míg végül egy építőmunkás lépett oda hozzá. Ekkor Mon ismét felöltött egy mosolyt, így fordult oda a másik nőhöz, közben próbált megfeledkezni a letartóztatásáról, a szinte koporsószerűen kicsi cellájáról és a kínzásról, hogy képes legyen mások problémáival foglalkozni.

Szokás szerint a sporttal kezdték a beszélgetést. Egy évtizeddel korábban ez a téma kötötte össze őket, amikor a tárgyalás a díjszabások felülbírálásáról mindkettejüket kimerítette, és kilopakodtak a szenátusi tanácsteremből egy smashlabda bárba. Órákig nézték a holovetítőkön, ahogy a Terjeszkedési Régió névtelen csapatai megküzdöttek egymással a Perembajnokságban, bort kortyolgattak, azután brandyre váltottak, és megtanultak nevetni egymás viccein.

Egészen addig a napig Mon viszolygott Ludtól. Nyíltan gúnyolta a férfi affektáló beszédét, álszent protekcionizmusát (ami mindig jó volt a szülőbolygójának, de sosem a Köztársaságnak), és ami még rosszabbnak tűnt, udvarlását a szavazóinak, akik közül a legjobbak is hajlottak az elszigetelődésre, a legrosszabbak pedig egyenesen xenofóbok voltak. Idővel valahogy mégis megkedvelte. Azon kapta magát, hogy már várta a közös bizottsági feladataikat, a beszélgetéseiket smashlabdáról és kerámiákról. Vonakodva, de be kellett ismernie magának, hogy összebarátkoztak.

Egyszer rákérdezett a férfi maradi politikájára. Lud nagyon komoly tekintettel válaszolt:

– A Cerberon világai egy fekete lyuk körül keringenek, ami egy nap mindet el fogja majd nyelni. Amikor a választóim felnéznek az égre, az minden egyes alkalommal a kultúránk halandóságára emlékezteti őket. Szeretek szenátor lenni. Szeretek beszélgetni, és szeretek a figyelem középpontjában lenni,

akárcsak itt mindenki. Viszont a népemet nagyon komolyan veszem, és nem hibáztatom őket, ha dühösek vagy szomorúak. Képviselem őket, mert ők is megérdemlik, hogy hallassák a hangjukat.

Mont ez nem győzte meg, de kezdte felismerni a barátságuk másik alapját. A Szenátus tele volt olyan tagokkal, akiket a bolygóik vezetői jelöltek ki, és a születésük jogán örökölték a posztjaikat, vagy épp minden elképzelhető próbatételen átmentek, *kivéve* a demokratikus választást. Ők ketten viszont tudták és átélték, hogy milyen kampányolni, kompromisszumokat kötni, és várni a népeik ítéletét. Megértették azokat, akiknek az érdekében felszólaltak, és érezték ennek a felelősségnek a súlyát.

Miután a katasztrófatúra véget ért, ők ketten elhúzódtak a sajtótól és a segédektől, hogy beüljenek egy droidszemélyzettel működő étkezdébe a Coruscant 4643. szintjén, ahol valószínűleg senki sem ismerte fel őket, vagy ha mégis, akkor sem foglalkozott velük.

– Nem bírok lépést tartani ezzel – mondta Mon. Bekapott egy falat oromadár-tojáshéjat, aminek a keserűségét pont jól kiegyensúlyozta sárgájának édessége. – Minden egyes nap jön valami újabb rendelet a nagyvezírtől, amiben felsorolja a Császár hatásköreit és bírói kinevezéseit, amiket senki sem kért, vagy épp a regionális kormányzóságra vonatkozó teljesen új tervét… Szándékosan árasztanak el minket változásokkal.

– Túl sokat gondolsz róluk – mondta Lud a villájára szúrt kolbásszal gesztikulálva, mielőtt leharapta a végét. – A kisfiúk megkapták a játékbolt kulcsát, és menet közben találják ki a szabályokat. Majd ha a felnőttek elkezdik terelgetni őket, minden nyugodtabb lesz, és a rendeletek fele… – Összevonta bozontos szemöldökét, amik szinte V alakúak voltak a homlokán. Idővel Mon már bájosnak találta az arckifejezését, de persze, ezt nem mondta ki soha. – A törvények olyan szélsőségesen archaikusak, hogy már betarthatatlanok.

– A Chandrilán a más bolygókról jöttek gyakorlatilag birtokháborítást követnek el, ha vízum nélkül lépnek közterületre. – Mon felemelte az egyik kezét, hogy csendre intse a beszélgetőtársát, amíg evett egy falatot. – Nem mondhatod, hogy neked ez így megfelel. Felejtsük el ezt az egész „Galaktikus Birodalom" dolgot! Az átnevezés csak szimbolizmus, csak színjáték. Abszurd és sértő, hatalma sincs, ha nem támogatják törvények. De ez a próbálkozás, hogy megfélemlítsék a szenátorokat, és ellopják a felhatalmazást a vezetőségnek… Még a tiédet is, Lud…

– Igen, *az enyémet is,* köszönöm! – vágott közbe a férfi. Megrázta a fejét. – Értem én, Mon, tényleg értem. A te nézőpontodból, és ha már itt tartunk, az enyémből is úgy tűnik, hogy az adminisztráció meglovagolja a győzelmet, és vadul kapkod a hatalom minden szintje után. De lennél akár fele ilyen dühös, ha egyetértenél Palpatine politikájával?

– Melyik részével? A kleptokrata gazdálkodással vagy a populista félelemkeltéssel?

Lud mordult egyet. A nő ritkán piszkálta így, de épp rossz kedve volt.

– Akkor felejtsd el a melót egy percre! – mondta a férfi. – Felejtsd el, hogy mániád a kormányzás belső működése, és olyanokkal töltöd a napodat, akik osztoznak veled ebben a mániában. Amikor beutazol az irodádba, vagy leülsz megenni az imént felmelegített vacsorádat, akkor kimondhatod, hogy ezek a dolgok nem tűnnek sokkal *normálisabbnak?* Régóta először. Mondd, hogy nem lélegeztél fel, amikor a háború véget ért!

Ebben igaza volt, és bizonyos módon Ludnak *mindig* igaza volt. Három éven át mindannyian egzisztenciális félelemben éltek. Azután Palpatine Császár lett, a galaxis megváltozott, és minden *hétköznapibbá* vált. Csakhogy ez így nem volt igaz.

Mon gondolt rá, hogy elkezd vitatkozni. Mondhatta volna, hogy bár Palpatine vágya az egyre nagyobb hatalomra nem

újdonság, ettől még nem jelent kisebb fenyegetést. Erre Lud mondhatná, hogy a vezető hatáskörök ereje mindig is ingadozott a Köztársaságban. Mon azzal felelne, hogy a *Vészhelyzeti Törvény* precedens nélküli volt. Erre a férfi rámutatna, hogy a törvény népszerű volt, és miközben a háború alatt érvényben volt, a Szenátus ugyanúgy működött, mint előtte. Erre Mon mondhatná, hogy most már máshogy állnak a dolgok, és a háború alatt a hatalmi játszmák háttérbe szorultak a béke biztosítása mellett, de…

De a béke *már eljött.* Vissza a kezdőpontra.

– Valóban úgy érzem, hogy fellélegezhetek – mondta végül a nő. – De azt is érzem, hogy csak azért veszek egy mély levegőt, mert hamarosan megint futnom kell.

– A háború mindenkit megváltoztatott – jegyezte meg Lud. – Emiatt nehéz bízni bárkiben is.

Nem szánta piszkálódásnak, nem is olyan hangsúllyal mondta.

Egy ideig csendben ettek, majd Mon megkérdezte, Lud is látta-e már a nagyvezír legújabb küldeményét. A férfi finoman témát váltott, és Mon megértette, miért teszik félre a kormányzati politikát, és vitáznak inkább a neo-revivalista építészetről vagy más hülyeségekről, amikről egyikük sem tudott eleget. Amikor befejezték a vacsorát, együtt fizették ki a számlát, és röviden vitatkoztak a közös taxi ötletén is, míg végül inkább mégsem osztoztak a szállítójárművön, nehogy a média ismét együtt találja őket. *Egyszer* is elég volt. Az egyszeri alkalom még azt mutatta, hogy képesek elfogultság nélkül együtt dolgozni, de ugyanazon a napon *másodszor* már a meggyőződés hiányára utalna, és arra, hogy hajlandóak egyezkedni az ellenfeleikkel. A politika ilyen különös játszma volt, és mindketten jól ismerték a szabályait.

Az étkezde elé kinyúló vászontető alatt álltak, nézték az első kövér esőcseppeket, ahogy azok szétfröccsentek a sugárút kövein. Lud társalgási hangnemben, de halkan csak ennyit mondott:

– A hírszerző szervek megfigyelnek minket. A hűtlenség jeleit keresik.

Az esőnek olajszaga volt. A cseppek már a felhőkarcolók, hidak és platformok eget elfedő labirintusán szivárogtak át.

– Hogyan figyelnek meg?

– *Megfigyelnek.* Nemcsak a címeket olvassák el az újságokban, de nem is követik a szenátusi személyzet minden tagját, és nem hallgatnak le minden hívást. Nem tudom, pontosan mennyire komoly a tevékenységük, hány szenátorral foglalkoznak, és mit kezdenek a gyűjtött információkkal. Azt sem tudom, hogy a Birodalmi Biztonsági Hivatalhoz vagy a Birodalmi Hírszerzéshez tartozik-e a dolog. Azt sem, pontosan mi számít *hűtlenségnek.* De tekintve, hogy benne vagy a Kétezrek Delegációjában…

És letartóztattak, gondolta Mon, de a férfi így folytatta:

– …a Császár felemelkedése utáni incidensben, úgy képzelem, hogy rajta lehetsz valamilyen listán.

– Ez őrültség! – ellenkezett a nő. – Ki mondta ezt neked?

– Egy barátom a kormánynál. Nincs benne a dologban személyesen, és ha tudna részleteket, akkor sem mondaná el őket, de bízom a forrásaiban, és nem adom meg a nevét. Csak szeretném, ha odafigyelnél, hogy hol mit mondasz. Semmi viccelődés Palpatine megfojtásáról, vagy elejtett kívánságok…

– Mégis, mit *képzelnek?* – háborodott fel a nő. Lud valóban rendelkezett hasznos kapcsolatokkal, és nem szokott pletykálni. Nem volt oka kételkedni a szavában. Ugyanakkor ez az egész utálatos és érthetetlen volt. – A nagyvezír valamiféle lázadástól tart a Szenátuson belül? Egyáltalán kinek a fejéből pattanhatott ez ki?

– Lehet, hogy nem is tudják. Nagy a verseny a hírszerzési szervek vezetői posztjaiért, ezért is valószínű, hogy ez csak valami félig kidolgozott kezdeményezés valamelyik törtetőtől. Őszintén szólva nem hiszem, hogy veszélyben lennél, de nem szeretném, hogy ez megváltozzon.

– Palpatine diktátor akar lenni. Diktátor akar lenni, és mindenki bizonyítani akarja a hűségét arra az esetre, ha sikerül neki. – A nő már nem igazán Ludhoz beszélt. Csak ki kellett mondania hangosan.

– Majd lenyugszanak – válaszolta a férfi. – A kisfiúk megkapták a játékbolt kulcsát. Csak ki kell várni.

Mon elfelejtette megköszönni, és mire eszébe jutott, Lud már az utcán sietett kezét a feje fölött tartva, hátha fel tud fogni valamennyit a már zuhogó esőből. A nő sosem mondta el neki, mi történt vele, miután letartóztatták.

///

A nap hátralévő része interjúkkal, konferenciahívásokkal és „választói szolgálattal" telt, amely utóbbi egy tág fogalom volt mindenféle demoralizáló feladatra, mint amilyen a chandrilai polgárok, adományozók és közepes méretű szervezetek kérelmeinek átnézése. Azután Mon korlátozott befolyásának használata arra, hogy segítsen nekik navigálni az egyre nagyobbra duzzadó birodalmi bürokrácia útvesztőjében. A személyzeti főnökét nem találta, a fickó valószínűleg épp a jobb kilátásokat ígérő új munkaadóját kereste. A közvetlen segédje, Zhuna otthon hevert betegen, de így is bátran és nem túl hatékonyan próbálta teljesíteni a feladatait droidok és futárok segítségével. Késő estig Monnak nem igazán maradt ideje eltűnődni Lud figyelmeztetésén, csak amikor már visszatért a lakásába.

Talált egy nedves foltot a nappali szőnyegén ott, ahol a mennyezet beázott. A szeparatista támadás óta a Coruscant időjárás-szabályozó rendszerei nem igazán működtek jól, és mint az épületek többségénél, a Mon lakásának helyet adó háztömb tervezésénél sem vették figyelembe a sok csapadék elvezetésének szempontjait. A nő kiáltott Perrinnek, de a férje nem volt otthon, valószínűleg inni ment valahová, vagy talán szerencsejátékozni. Mon néha eltűnődött rajta, miért voltak még

együtt, de végeredményben kötöttek egy egyezséget. Elindított egy karbantartási kérelmet, azután engedett az otthoni irodája vonzásának, pontosabban a nikto kézművestől vásárolt karosszékének. A bútorok legalább mindig hűségesek maradtak.

Kinézett a város hézagosan megvilágított sziluettjére, amin belül a még így is égő milliónyi lámpa helyettesítette a felhők mögé rejtőző, csillagos eget. Feltételezte, hogy bármelyik ablakon túl ott rejtőzhetett a hírszerzés egy ügynöke, aki őt figyelte egy makroszkóppal, ami átlátott a polgári szintű magánélet-védelmi bevonaton. Megmagyarázhatatlan szeszélyből mosolyt erőltetett az ajkára, integetett, és hangosan megszólalt:

– Figyelhettek, rohadékok! Úgysem fogjátok látni, mikor ér majd utol a sorsotok!

Persze, csak a munkájukat végezték. Akárcsak ő. Ennek ellenére jó érzést okozott kicsit kiadni magából a feszültséget.

Ezután kihúzta az íróasztala egyik fiókját, és kivette belőle az adattábláját. Átfutotta a képernyőre lekért listát. A legújabb bejegyzések ezek voltak:

Amedda nagyvezír „igaz birodalmi polgárok" beszéde

A Cato Neimoidia-i segélyszállítmány késleltetése
A köztársasági kredit lecserélése birodalmi kreditre (nem meghatározott „biztonsági intézkedésekkel")

A Parnarosis 3 átnevezése

A legfelsőbb bíróság vezetőjét kirúgták nyolc nappal a hivatalba lépése után

A háború véget ért. A polgárok már nem haltak meg milliószámra minden egyes nap, és a stabilitás helyreállt, ráadásul ennek az ára egészen kicsinek tűnt. Mit számított, ha az olyan romba dőlt szektorokba, mint a Cato Neimoidia, nem jutott

el a víz és a gyógyszer, mert Palpatine egyik riválisa nyíltan gúnyolódott az új rezsimen? Mit számított, ha egy halott Jedimester, Parnarosis nevét kitörölték a galaxis emlékezetéből, és lecserélték egy halott hadúréra? Mondhatta azt Mon, hogy sosem szavazott volna másra?

Úgy képzelte, ezeknek a rendeleteknek a többsége még csak nem is Palpatine-től jött. Inkább az átkozott támogatói, az igazhívő imperialisták és a hataloméhes talpnyalók szabadulhattak el. Ki tudhatta, mit akart Palpatine, mármint a hűségen és az irányításon kívül, amikor szabadon eresztette a bestiáit?

Mon írt egy újabb sort a lista végére:

Kémkedés a politikai ellenfelek után

A háború vége csodának számított, de a béke ára egyre növekedett. A Birodalom alig egy hónapja született meg. Vajon meddig kell majd fizetniük érte?

4. FEJEZET
A PIMASZ MENEKÜLT

Emiatt és más okok miatt is kérelmezem az akkor még főkancellári posztban lévő Palpatine Császár elleni merénylet, a Jedi Rendet ellenséges ügynökké tevő direktívák, a klónhadsereg Jedikkel szembeni taktikai protokolljai és a katonák ifjú Jedikkel szemben mutatott bánásmódjának a teljes körű kivizsgálását, kitérve a körülményekre is. Ezt a kivizsgálást a hadsereg és a polgári igazságügyi szervek független koalíciója végezze el, máskülönben a Szenátus kényszerűen közbelép.

Bail alig hallotta a szavakat, amiket ő maga mondott ki. Egy művezetői emelvényen állt az Eurivos HoloDynamics gyárában, ami a Coruscant felső szintjein működő utolsó gyártócégek egyike volt. Jó helyszínnek tűnt ahhoz a beszédhez, ami a szenátor ígérete szerint az ipari megújulásról szólt. A gyér közönség fészkelődve ücsörgött a csillogó tükrök és prizmák alatt, amik arra vártak, hogy lézerrel feldarabolják őket holovetítő-alkatrészekké. A jelenlévők egy részét szó szerint kirendelték, ők többnyire munkásosztálybeli idegen lények voltak, akik nem mutatták ki, hogy milyen politikai irányba húztak. Között-

tük vegyültek el az alderaani kivándorlók, akik lelkesedésből és kíváncsiságból hallgatták a szülőbolygójuk szenátorát. És persze, akadt ott még néhány buzgó imperialista is, Palpatine új rendjének hívei, akik önszántukból feljegyezték azoknak a politikusoknak a cselekedeteit, akiket az aktuális kormányzat ellenzőinek tartottak. A sajtó nem képviseltette magát, de lebegett a közelben néhány kameradroid.

Bail frusztrált, ingerült és megkeseredett volt, ami nem lepte meg. Ahogy folytatta a beszédét, próbálta megőrizni a méltóságát, és a hangsúlyai egyenletességét:

– A háború ködében senki sem várja el a teljes megértést. Úgy vélem, hogy a kormányzat – hazudta kelletlenül, de követnie kellett bizonyos normákat – csodálatra méltóan rendezett maradt a háború utolsó, kaotikus napjai alatt is. Ám fontos megkérdezni, hogy a vezetőink pontosan *mit* tudtak meg és *mikor,* és szükség esetén felelősségre vonni őket. Miközben a katonaság tovább vadászik a menekülő Jedikre, információkkal kell felvérteznünk magunkat, hogy megítélhessük, melyik taktika bölcs és követendő, és melyik – az előtte lebegő súgó a „szabálytalan" szót írta – vad és kegyetlen. Legyőztünk olyanokat, mint Grievous tábornok. Ne utánozzuk az ellenségeinket a győzelem után!

Szabványos módon zárta a beszédét, felidézte a klónveteránoknak nyújtandó orvosi támogatás szükségességét, és megköszönte az Eurivos HoloDynamicsnak, hogy helyet biztosított a gyűlésnek. A hallgatóság rögtön kezdett elszivárogni. Az emeleti műszakvezető már terelte vissza a munkásokat a helyükre, mielőtt Bail egyáltalán távozott volna.

A háború vége és Palpatine Császárrá válása óta féltucatszor adta elő ezt a beszédet, néha kisebb változtatásokkal. Az első alkalom még kiváltott egy kis érdeklődést a sajtó és a köz azon részéből, amelyik kíváncsi volt az alderaani lázító véleményére a megváltozott helyzetről, még egy gyakornokot is kiszúrt a közönségben a nagyvezír hivatalából. Ám ahogy a hetek tel-

tek, egyre inkább elveszett a polgárok érdeklődése a Jedik ügye iránt, és a reakciók egyre lagymatagabbá váltak. Bail számára pedig nyilvánvalóvá vált, hogy ugyanaz maradt, aki az utóbbi évtizedben mindig is volt: csupán bosszantó rovar a nagyhatalmak számára, nem tekintették fenyegetésnek. Amióta visszatért a Jedháról, a hologyárban tartott beszéde volt az első nyilvános fellépése, és az összes közül eddig ez járt a leglelombozóbb eredménnyel.

A munkatársai Bail köré gyűltek, miközben mind a várakozó sikló felé tartottak. Valaki adott neki egy kommlinket, és a szenátor csatlakoztatta hozzá a fülhallgatóját. Amint meghallotta Breha hangját, rögtön kiszaladt valamennyi feszültség az izmaiból. Emellett jobban tudatában volt a lélegzetvételének, a léptei ritmusának, a teste jelzéseinek. A felesége mindig ilyen üdvös hatással volt rá.

– Hogy ment? – kérdezte Breha. – A személyzeti főnököd szerint eltértél a forgatókönyvtől.

– A személyzeti főnökömnek hozzám kellene intéznie a panaszait ahelyett, hogy téged is belerángat. Igen, kicsit változott a szöveg. De már mondtam, hogy a Jedháról jöttem. Palpatine annyira feltüzelte az embereket, hogy már a gyászolókat gyilkolják.

– Az imperialista támogatók még mindig piszkálnak?

– Már annyira sem érdeklem őket, hogy idejöjjenek gúnyolódni.

– És ezen megsértődsz…

– Egyáltalán nem. – Bail felsóhajtott. – Talán. Nem ellenségeket akarok szerezni. De tényleg nem. Abból már van *elég*. Csak…

Elhallgatott. Breha várt egy kicsit, mielőtt megkérdezte:

– Csak mi? Ösztönösen küzdesz, ezt megértem, de szeretném hallani, *hogyan*. Mondd el a stratégiádat! Vagy csak annyit mondj, hogy biztos vagy a dolgodban, és bízzak benned! Bármelyik jó lenne.

Bail ismét felsóhajtott. A feleségének igaza volt, tényleg ösztönösen cselekedett. Az ösztönei mindig jól szolgálták az élete során, és néha kifejezetten szétszedték, megkérdőjelezték a tudatalattijában összeálló terveit. A felesége kedvéért még ezt is hajlandó volt elismerni.

– Igen, részben a makacsságom dolgozik a háttérben, ezt elismerem. – *De csak neked, másnak senkinek.* – Részben viszont… Nem hagyhatjuk, hogy elterelődjön a figyelem a Jedik ügyéről, és most senki más nem szólal fel az érdekükben. Nekünk… nekem kell tartanom ezt a zászlót.

– De javarészben… – A férfi nem tudta, hogyan folytassa a mondatot, csak tapogatózott. – Ez azokról szól, akik *nem* jönnek el az ilyen gyűlésekre. Palpatine nagyon sokakat fordított a Jedik ellen, elhitette velük, hogy a Rend gonosztevők gyülekezete volt. De ezt nem mindenki hiszi el. Vannak, akik félnek megszólalni, mert nem akarják, hogy a szomszédaik szeparatista szimpatizánsnak tartsák őket. Nem engedhetik meg maguknak, hogy elmenjenek a Jedhára, és csak lehajtott fejjel hallgatnak. Helyettük és értük szólalok fel. Megvan rá a lehetőségem, és a kormány nem fogja megtorolni. Felelősséggel tartozom értük.

Breha nem válaszolt. Bail halkabban tette hozzá, hogy még a személyzete se hallja:

– Ha kiderül az igazság, ha lesz valami szilárd, amire támaszkodhatnak, újra mindenkit érdekelni fog a dolog. Addig kell szilárdan kiállnom.

– Lehetséges – mondta a felesége –, hogy túlbecsülöd a csendes tömeg méretét? Nem mindenki kedvelte úgy a Jediket, mint te. A többség mindig is tartózkodónak, távolságtartónak látta őket. És Palpatine nagyon népszerű.

– Nem. Ott vannak mindenhol, Breha. Sokan vannak.

A felesége nem hitt neki. Bail tudta ezt, el is tudta fogadni, és nem akart vitatkozni. Elköszöntek egymástól, megígérték egymásnak, hogy hamarosan találkoznak otthon, azután a férfi

bezsúfolódott a siklóba a személyzetével együtt, hogy elinduljon a következő megbeszélésre, gyűlésre, adománygyűjtésre, vagy bármire, ami a naptárja szerint épp következett. Közben azon gondolkodott, mennyire lehet érinthetetlen, és mennyire volt biztos benne, hogy a kormány nem fog rászállni. Arra jutott, hogy egyelőre még biztos lehet ebben.

A Birodalom születése utáni napokban egyszer már letartóztatták Mon Mothmával és több tucatnyi másik szenátorral együtt. Akiket elvittek, mind a Kétezrek petíciójának prominens aláírói voltak, és mivel a Delegáció korábban el akarta venni Palpatine-tól a vészhelyzetben központosított hatalmat, a kormány ezt árulásnak minősítette. Bail kapott egy kényelmes cellát és egy adattáblát, hozzáfért az aktuális hírekhez és szinte bármihez, amit kért, és a szabadulásért csak fel kellett esküdnie az új rezsimre – politikaként kellett tekintenie az egész ügyre ahelyett, ami valójában volt. Atrocitás, sértés az egész Köztársaságra nézve. És persze, mindenkinek azt kellett mondania, hogy a Császár címe és uralma legitim. Önmaga, a családja és a galaxis érdekében beleegyezett, és azóta bizonyos korlátok között tartotta a politikai párbeszédeit. A „zsarnok" és a „mészárlás" szavakat kihagyta a beszédeiből, bár homályosan utalt rájuk.

A Császár egy szörnyeteg. Ugyanakkor Bail meg volt győződve róla, hogy a letartóztatások csak a megtévesztést szolgálták, hogy az Uralkodó megfélemlítéssel vegye rá a Szenátust az engedelmességre, mivel még szüksége volt rá, és a szenátoroktól nem tartott úgy, mint a Jediktől. Bail pedig arra jutott, hogy Palpatine addig nem foglalkozott vele, amíg nem bizonyult valós fenyegetésnek a rezsimre nézve.

Ami azt jelentette, hogy a Császár még nem neszelte meg, hogy Bail tudta az igazat. Tudta, hogyan emelkedett hatalomra, és *az* már fenyegetésnek számított.

Egyelőre még védelem alatt állt, de minden kimondott szóval, minden hullámmal, amit keltett, a Császár egyre jobban

gyanakodhatott rá. Már elkezdődött egyfajta visszaszámlálás, és Bail nem lassíthatta le, csak a saját leleplezését gyorsíthatta fel.

Tehát gyorsabban kellett cselekednie.

5. FEJEZET
BOSSZÚKÜLDETÉS

Amikor Soujen felébredt, kő és föld szagát érezte, a tagjai sajogva, nedvesen hevertek egy priccsen. Cellaként azonosította a környezetét, de lehetett remete vagy fogolycella is. Sietség nélküli érdeklődéssel nyitotta ki a szemét. A mennyezeti lámpa betegesen sárga fényében porszemcsék szállongtak, elhomályosították a levegőt a fülkényi helyiségben, amit lézerrel vágtak ki természetes barlangra utaló kőből. Ajtónyílásra hasonlító rés vezetett ki egy alagútba, de ajtó nélkül. És nem bilincselték meg.

Ha foglyul ejtették is, Soujen láncai láthatatlanok voltak.

Emlékezett a harcra a kalózhajó fedélzetén, a találkozására a magát Saw-nak nevező férfival, és a saját hanyagságára is, ami miatt egy ionrobbanás telibe kapta. Lenyelte a megaláztatást, és lefuttatott egy diagnosztikát a beültetésein. A látása végigvette a fényspektrumokat, és mesterséges élességgel érezte a por és a baktériumok ízét a nyelvén. Értesítések villantak fel a retináján, a fegyverei és izomfejlesztései teljes működőképességet jeleztek vissza. Az energiaforrása, a hasa alsó részét lehúzó diatium-baradium-cella sértetlennek bizonyult. Még

legalább tucatnyi éven át kitarthatott, bár sem a megalkotói, sem maga Soujen nem számított ilyen hosszú életkorra.

A diagnosztika az önmegsemmisítője aktiváló mechanizmusának sértetlenségét is visszaigazolta, és ez a normalitás megdöbbentette az alvadorjiait. A szervezete jól alkalmazkodott az implantátumokhoz. Próbálta felidézni az első műtétek utáni ügyetlenségét, de azok az emlékei túl homályosak voltak. Afféle lyukakként tátongtak az adattárolójában, ártalmatlan hiányként, mint kihullott fogak helye. A megalkotói kódsorokat rejtettek el előle, megtagadták a hozzáférést bizonyos fájlokhoz, de ez nem igazán számított. Elvégre melyik katona ismerte a parancsnokai minden szándékát?

Felállt, és újfent felmérte a környezetét, félig-meddig arra számítva, hogy lát egy kamerát vagy egy csapdára utaló lézercsíkot. Miután nem talált semmi ilyesmit, elindult kifelé a celljából. Bármit is terveztek a foglyul ejtői, nem látta okát, hogy ne menjen elébe.

Felderítette a járatot és az oldalfolyosókat, megjegyezte, melyekben húzódtak fénycsíkok, és melyek tűntek kihaltnak. Elgondolkodott rajta, hogy megkeresi és kiiktatja az áramfejlesztőt, azután kihasználja a sötétséget, de nem volt közvetlen veszélyben, ezért inkább csak sétált egyet. Erőszakos típus volt, a hivatása, a lénye *megkövetelte* az erőszakot, de ez nem jelentett kegyetlenséget vagy vérszomjat. Egyébként sem volt védtelen.

Ahogy haladt, egyszer csak hangokat hallott, amiket követve egy természetes barlangba jutott. A mennyezeten kalcittal és jádéval színezett sztalaktitok lógtak, egy kiugró falrészen kötéllétra vezetett le a rögtönzött étkezdébe, ahol tucatnyian ültek köveken és ellátmányos ládákon. A barlangban lévők többsége valamilyen űrjáró vagy katonai ételt majszolt, előrecsomagolt fejadagokat, és csak páran beszélgettek. Saw ott ült közöttük, és nem úgy tűnt, mintha bármilyen tisztelet övezte volna.

Hozzá hasonlóan a többség az emberi fajba tartozott, vagy legalábbis közel állt hozzá, de mind koszosak és sebhelyesek voltak, katonáknak tűntek. Némelyiküknél sugárfegyver volt, vagy a keze közelében tartott egyet. Egy fiatal nő késekkel teli hevedert viselt a vállán, a Primtara-szektor zsoldosaira jellemző módon. Egy másik olyan eszközt tartott magánál, amiben Soujen felismerte a Vállalati Szektorban elterjedt tömegoszlató ágyúk egyikét.

– Azt mondtad, vissza kellene ütnünk – mondta a késes nő. Sawra nézett. – Az ellátmánykonvojok kifosztása *nem visszaütés.* Az alagutak bedrótozása sem *visszaütés.*

– Akkor mesélj, te mit tennél az én helyemben! – válaszolta Saw. A nő vállat vont.

– Szétvernék egy helyőrséget. Lelőnék pár klónt.

– A klónok olyanok, mint a harci droidok. Nem ők az ellenség. Ők csak az ellenség *fegyverei,* mindig lehet még többet gyártani belőlük. – Kesztyűs kezével Saw beletúrt a hajába. A mozdulat annyira szándékosnak tűnt Soujen számára, mintha előre meg lett volna rendezve. – Egyelőre csak arról gondoskodhatunk, hogy túl drága legyen üldözni minket.

– „Egyelőre" – mondta az ágyús katona, egy termetes nő. Idősebb volt a késesnél, vörös hajkoronát viselt, fém fogai megcsillantak a gyér fényben. – Mik a további terveid?

– Mindig ilyen vagy, Karama – jegyezte meg egy hosszú orrú, piszkos-szőke bundájú majomlény, csukláshoz hasonló nevetés kíséretében. – Megegyeztünk, hogy ő vezet.

– Olyasmiről nem egyeztünk meg, hogy nem lehet kérdéseket feltenni – vágta rá Karama.

Soujen lekuporodott a fenti árnyékban, és tovább figyelte a lent összegyűlteket. Saw bandája nem viselt egyenruhát, és a felszerelésük szegényesnek látszott. *Egyértelműen kitaszítottak voltak, de vajon zsoldosok is? Vagy bűnözők?* A beszélgetés során használt hangsúlyok nagyon gyenge hierarchikus struktúrára utaltak. Ugyanakkor úgy tűnt, hogy rejlett a háttérben

valamilyen ideológia, valamilyen cél, amibe mindannyian belekapaszkodtak. Ebben a zavaros elszántságban volt valami halványan ismerős Soujen számára, a legidősebb testvérét juttatta eszébe, aki már rég belehalt az ivásba és a hirtelen haragba.

Egyelőre felhasználható információkra volt szüksége arról, hogy hová került és hogyan távozhat onnan. Őt is cél vezérelte, küldetésben járt, amivel az ébredése óta még nem volt alkalma foglalkozni. Még az is másodlagos volt, hogy miért hagyták életben.

– Nem sértődöm meg holmi kérdésektől – mondta Saw. Társalgási hangnemben válaszolt, még ha nem is barátságosan. – Ráadásul Karama több mint kiérdemelte a jogot, hogy kérdezzen. Egy szeparatista börtöntáborban találtunk rá, miután dezertált a Köztársaságtól, és már rég megfizette a tartozását. Vorgorath pedig – intett a majomlény felé – annyi kitüntetést kapott már, hogy szégyenbe hozhatna vele minket. Csakhogy ezek itt ugyanúgy nem számítanak, mint a te bűneid – nézett a késes lányra.

– Aztán itt van még Hress is – folytatta felnézve a rejtőzködő Soujenre. – Válaszokat akar, ezért inkább megpróbál kikémlelni minket, holott rendesen be is mutatkozhatna. A fickó egy lelkiismeret nélküli szeparatista ügynök. Ő volt a felelős a merényletekért a Durón és a Nacronison, és a caridai kiképzőbarakk felrobbantásáért is. Ennek ellenére szívesen etetem, ruházom, és válaszolok a *kérdéseire,* ha hasznosnak bizonyul.

A többiek is felnéztek rá. Saw vádjai nyilvánvaló hazugságok voltak, mert bár Soujen valóban élesített egy tucatnyi bombát, hogy köztársasági katonákat öljön meg álmukban, egyiket sem a Caridán. Ugyanakkor nem érezte szükségét, hogy kijavítsa a tévedést. A menekülésnek sem, mert nem nyert volna vele semmit. Mindezek miatt inkább felállt, és lemászott a kötéllétrán az egybegyűltekhez.

Saw ülve maradt. A többiek is, bár néhányan úgy, hogy a fegyverük a kezük ügyében legyen.

– *Hress!* – Saw kelletlen grimasszal szólította azon a néven, amit Soujen adott saját magának. – Nankryval már *biztosan* találkoztál. Gerilla volt a perithali fronton. Támogatás és koordináció nélkül is sikerült elvágnia a szeparatista kormányzó torkát, és afféle egyszemélyes háborút vívnia.

Soujen a fiatal nőre nézett, aki akaratlanul felemelte a kezét, és megérintette a késekkel teli hevederjét. Feszült volt, ideges, és Soujen szerint valószínűleg hanyag, de gyors is.

– Ha próbára akarod tenni a lány képességeit, akkor keress valaki mást! – közölte Saw-val. *Nem vagyok a háziállatod, és nem tudsz beugratni.*

Saw félrebillentett fejjel, félig hunyorítva nézett rá. Soujen közelebb lépett, és egy tápanyagcsomagért nyúlt. Fém csikordult kövön, ahogy valaki tőle jobbra felkapta a fegyverét. Saw csak felnevetett.

– Egyél csak! – mondta. – Hosszú út áll mögötted.

Soujen feltépte az önfrissítő csomagot, és hallotta, ahogy felhabzott benne valami. A felduzzadó fejadagból élesztő és szintetikus hús szaga áradt, de amikor beleharapott, az alvadorjiai kesernyésnek érezte a masszát.

– Az uraid nem említettek? – kérdezte Saw. – Az onderoni Saw Gerrerát?

Soujen nem válaszolt, amit a férfi nemleges válasznak tekintett.

– A világom megpróbált semleges maradni a háborúban – folytatta Saw. – Csakhogy a szeparatisták szerveztek egy pucscsot holmi *törvényes politikai eljárásnak* nevezve azt. A szabadságunk érdekében a Köztársaság oldalára álltunk.

Nankry morgott valamit magának, felállt, és elballagott onnan. Soujen befalta a fejadag felét, és kényszerítette magát, hogy lassabban egyen. Egészen idáig észre sem vette, mennyire megéhezett. A beültetései valószínűleg elnyomták az éhségérzetet és a tápanyaghiány hatásait, de ettől még állat maradt,

hús és vér lény, aki azóta nem evett vagy ivott semmit, hogy a kapszula felébresztette.

Saw folytatta, a hangsúlyai szinte játékos ritmusban emelkedtek és süllyedtek. Ez olyan emberre vallott, aki rendelkezett akkora önismerettel, hogy ne legyen dagályos vagy öntelt. Soujen rákényszerítette magát, hogy figyeljen, hátha megtud valami hasznosat.

– Jó egyezség volt – mondta Saw –, és a Köztársaság megadta a szükséges támogatást. Nem annyit, amennyit akartunk, mert nem akarták bemocskolni a kezüket, de kaptunk kiképzést és fegyvereket, sikerült megdönteni a szeparatista bábkormányt, és utána is folytathattuk a harcot.

– Csakhogy az Onderon nem kötött egyezséget semmilyen *Birodalommal.* És aki egyszer már látott egy kormányt megdőlni, látott olyan zsarnokot, aki mindenkire lecsap, akit fenyegetésnek tart, az felismeri a jeleket. Palpatine nem sokban különbözik Rash királytól, akit a szeparatisták ültettek a trónra.

Soujen megnyalta a száját, és harapott még egy falatot a masszából.

– Hozzászoktatok a harchoz, ezért rögtön az új uraitok ellen fordultatok, amint találtatok rá valamilyen okot – jegyezte meg.

Ha ez kihívásnak hangzott, akkor sem annak szánta, csak egy nyers, kendőzetlen véleménynek. Már tudta, hogy mivel volt dolga. Viszont Saw elhallgatott, és Soujen érezte a változást a többiekben. Az imént már kezdtek megnyugodni, ám ettől a megjegyzéstől ismét feszültté váltak.

– Higgy, amit akarsz! – válaszolta végül Saw. – Csak annyit mondok, hogy a Köztársaság új császára máris elkezdett foglalkozni az Onderonnal. Le akar fegyverezni minket, hogy katalógusba vehessen és megfigyelhessen, és engedelmes fogaskerékké tegyen a nagy gépezetében. Legyilkoltatta a Jediket,

akik segíteni merészeltek nekünk. És még a hűségünket akarja, miközben megtorolja a visszautasítást.

– Ezt még nem sokan látják, de hamarosan a többség is megérti majd. A Birodalom adta le az első lövést, nem *mi* kértük ezt a háborút. A Birodalom kezdett üldözni minket, amikor egyszerűen csak próbáltunk túlélni.

Soujen már csak félig figyelt oda. Mit számított neki a köztársasági köpönyegforgatók önigazolása? És ez az érdektelensége tette lehetővé, hogy észrevegye a jelenlétet maga mögött, a légmozgást és a hangok árnyalatnyi változását, amit egy újabb test felbukkanása okozott. A támadás pillanatában még mindig a jobbjában tartotta a fejadag maradékát, ezért a baljával nyúlt hátra, hogy elkapja a feléje lendülő csuklót. Megérezte az alkarjába vágó pengét, de a sérülés felszíni maradt, a fegyver nem okozott komoly kárt. Ugyanezzel a mozdulattal Soujen féltérdre ereszkedett, és előrerántotta a támadóját, gyakorlatilag átvetette a vállán, és kiterítette maga előtt.

Természetesen Nankry volt az, immáron kicsavarodott, talán törött csuklóval, de nem egy, hanem két kést tartott a kezében. Soujen nem számított a második fegyverre, és éppen csak sikerült félrefordulnia, amikor a nő a combja felé szúrt. Tovább fogta a megkínzott csuklót, és egy alkarizom megfeszítésével aktiválta a bal tenyerébe épített sokkolót. Az elektromosság hatására az ő izmai is görcsösen összerándultak, a körmei belevájtak a felsikoltó és vergődő Nankry bőrébe. Égett bőr szaga terjengett a levegőben.

A nő az áramütés után is tovább küzdött, elismerésre méltó vadsággal próbált egyszerre felállni és újra feléje vágni. Soujen elengedte és hasba rúgta, amitől Nankry arrébb gurult a földön. Közben a többiek is felálltak, és körülvették a harcolókat. Saw is, bár távolságot tartott tőlük. Soujen előrébb lépett, hogy véget vessen a küzdelemnek, az egyik lábát felemelve a porba akarta taposni a nő fejét. Egy megfelelő mozdulattal betörhette a koponyáját vagy eltörhette a nyakát. Elvégre Nankry meg

akarta ölni, hát mi oka lett volna rá, hogy ne viszonozza ezt a szívességet?

A nő már túl kábult volt a védekezéshez is, Soujen mégsem tudta megölni. A talpa csak a barlang talaját érte, ahogy Vorgorath elrántotta előle a társát. A többiek célba vették a fegyvereikkel, de még egyikük sem húzta meg a ravaszt. Ilyen szűk körben egy félrement lövéssel akár egymást is megsebesíthették volna.

Soujen kategorizálta a fenyegetéseket, az ösztönei, a kiképzése és a beültetései teljes összhangban határozták meg az ellenfelei pozícióját és veszélyességét. Alig jutott el a tudatáig, amikor Saw felkiáltott:

– Állj! Elég ebből!

A katonák elhátráltak tőle, többen is Nankryval foglalkoztak, a többiek továbbra is mind az alvadorjiait próbálták sakkban tartani a fegyvereikkel.

Saw megindult feléje, közben félrecsapta egy férfi puskájának a csövét.

– Megmentettem az életedet – mondta nyugodtan. – Vendégként hoztalak ide. Udvariatlanság lenne megölnöd a társaimat.

– Hagytad, hogy megpróbáljon megölni engem – válaszolta Soujen.

– Csak látni akartam, mire vagy képes. Amúgy meg, Nankrynak nem árt meg, ha kap egy-két leckét. De nem voltál valós veszélyben.

Saw három méteres távolságban állt meg, úgyhogy az alvadorjiai megölhette volna, ha akarja. Lehetett ugyan saját védelme, de nem ismerte Soujen teljes fegyverarzenálját. Utána elmenekülni a banda többi tagja elől bajosnak, de kivitelezhetőnek tűnt. Viszont még voltak kérdései.

– Legközelebb meghalsz – közölte.

Ha kihasználsz. Vagy ha hazudsz.

– Jogos igény – válaszolta Saw mosolyogva, bár a tekintete komoly maradt. – Beszélgethetnénk négyszemközt is.

Együtt mentek végig az alagutakon. Hamarosan eljutottak a lámpasorok végéhez, és sötétben folytatták az útjukat. Saw valószínűleg csukott szemmel is eligazodott volna, de csoszogva lépdelt, hogy ne bukjon fel a kósza kövekben a néhol egészen szűkös helyen. Soujen a beültetései segítségével állított a látási spektrumán, így számára a járatok zölden csillogtak, és a férfi jelzőfényként világított.

Miután megtettek legalább fél kilométert csendben és sötétben, Saw elővett egy kézi lámpát, hogy gyorsabban navigálhasson. Talán nem sejtette, hogy Soujent nem befolyásolták jelentősen a fényviszonyok. Talán azt akarta megakadályozni, hogy visszataláljon a táborba. Vagy talán az ellenségeit akarta megakadályozni ebben.

– A Birodalommal szemben több erőforrásra van szükség a túléléshez, mint amennyit a csapatommal hétköznapi módszerekkel megszerezhetünk – szólalt meg az ember, mint aki egy korábbi beszélgetést folytat. – Amikor a Köztársaság ellátott minket, olyan gyorsan fogyasztottuk az energiatárakat, a fegyvereket és a robbanószereket, amilyen gyorsan érkeztek. Mindig több szeparatista célpont volt, mint amennyit meg tudtunk támadni.

Ez ismerős volt. A beültetései előtt Soujen zsoldosként harcolt, több frontot is megjárt, és szinte minden fegyvert használt, amit a szeparatisták el tudtak képzelni. A Techno Unió, a Kereskedelmi Szövetség, a Kereskedőtestület, általában véve az anyagi és eszközforrások nagyobb birtokosai a galaxisban a szeparatistákat támogatták, csendben hűséget vásároltak egyes bolygókon, miközben fennhangon hirdették a semlegességüket. A szeparatista mozgalmat a vállalatok emelték fel, és

ezt mindenki tudta. Viszont a Köztársaságtól való elszakadás *vágyát* nem ők keltették, és ebben a kívánságban elhanyagolt világok ezrei osztoztak, amik patrónusok nélkül sosem engedhették volna meg maguknak, hogy fellázadjanak. Nem igazán számított, hogy ezek a patrónusok önérdekből támogatták őket.

Soujen az ellenséges vonalak mögött is harcolt, bent a Köztársaság mélyén. És már a háború előtt is harcolt, törzsi konfliktusokban bérelték fel, amik értelmetlennek tűntek a kívülállók számára. Saw mondhatta azt a bandájának, hogy a tudás, az akarat és a szív számított, megálmodhatott ravasz terveket és rajtaütéseket, de Soujen tapasztalatból tudta, milyen napokon át szorongani egy sérült fegyverrel a kézben, és tiszta vizet keresni harci övezetben.

Felfelé tartottak egy meredek emelkedőn, Saw négykézláb, Soujen pedig rovarhoz hasonlóan mászott. Felérve a tetejére Saw így szólt:

– Már nincs támogatónk. A Köztársaság az ellenségünkké vált, és ha lenne is elég kreditünk, nincs harmadik fél, aki belefolyna ebbe a harcba. A Hutt Kartell nem akarja az ellenségévé tenni az új rezsimet. A szindikátusok még újjászerveződnek. Viszont a szeparatista sereg bőven rendelkezett fegyverekkel, és arra gondoltam…

– Nos, a háború vége felé hallottam bizonyos pletykákat. Főleg csak pletykákat, amik vallatás során bármit bevalló foglyoktól származtak. Tartalék szeparatista tervekről beszéltek, ezekhez felhalmozott fegyverekről, vegyi anyagokról és értékes fémekről, szerte a galaxisban. Ezekhez a kincstárakhoz állítólag saját műveleti egységeket rendeltek, kibernetizált orgyilkosokat, merénylőket és szabotőröket, akiknek az volt a feladata, hogy a háború akkor is folytatódjon, ha a droidseregek elesnek.

– Őszintén szólva ezt nem igazán hittem el. Pont olyan vállalati hazugságtömegnek tűnt, amiket a hűséges szeparatisták megnyugtatására találtak ki, miszerint sosem adják fel a küzdelmet. De a kormányváltás után, amikor a társaimmal rej-

tőzködni kényszerültünk, hirtelen érdemes volt utánanézni a pletykák igazságtartalmának. Akkor hallottam egy kalózhajóról, ami értékes háborús raktárba botlott…

Egy vállszélességnél alig nagyobb résen keresztül jutottak ki a szabadba. Soujen egyszerre érzett dohos és savas szagot, és a kinti fényhez igazítva látását felfedezte, hogy egy sziklapárkányon álltak meg, amit pasztell árnyalatú foltok borítottak: a fenti félhomályban köröző, négyszárnyú és kétfejű lények ürüléke. A lények látható nyomot hagytak maguk után a lilás felhőkben, amelyek elfedték szem elől a nappali vagy éjszakai eget, valamelyiket. Alattuk rózsaszín, zöld és azúrkék sziklák ereszkedtek le egy bozótos síkságra, ahol dús fű hullámzott a szélben. Az alvadorjiainak az a kellemetlen érzése támadt, hogy óceánnyi mélység szélén egyensúlyoztak.

– Mire átszálltunk a hajójukra, a kalózok törölték a hajónaplókat és a navigációs adatokat, de feltételezem, hogy a ti egyik biofegyveretek okozta a halálukat. Esetleg be lehetett csapdázva. Vagy csak nem értettek hozzá, és magukra szabadították. – A sziklapárkányon egymás mellett álltak, a láthatár felé fordulva. Saw elhallgatott, hátha Soujen igazolja valamelyik sejtését, csak pár másodperc elteltével folytatta: – De *te* vagy az egyik ügynök. A szeparatisták tartalék tervének kivitelezője.

Lett volna értelme tagadni? Saw jól tudta, amit tudott. Soujen vállat vont.

– Nagyjából.

– Ne feltételezzem, hogy elmondasz pár technikai részletet? Hogy mennyi beültetésed van. Vagy mennyi benned a fém.

– Kevesebb, mint hiszed – válaszolta Soujen, ami valószínűleg igaz volt. Az implantátumai fejlesztették az egyensúlyérzékét és a koordinációját, feljavították az érzékszerveit, adatkapcsolatokat és adattárolást biztosítottak, és persze, kapott néhány beépített fegyvert. Viszont a vére és a csontjai a sajátjai maradtak, ahogy részben az izmai is. Az elméjét csak feljavították, nem cserélték ki.

– Besoroztak? Belekényszerítettek?

– Nem.

Saw toporgott egy kicsit a párkányon, kavicsokat lökött le a lábával a hegyoldalon.

– Átprogramozták az agyadat?

– Irányítani akarsz. – Állítás volt, nem kérdés. Ezúttal Saw vont vállat.

– Megtenném, ha megtehetném. Ők irányítanak?

– Nem. – Soujen leköpött a szakadékba. Maga a gondolat is taszította, és az, hogy Sawról sokat elárult, hogy elgondolkodott a lehetőségen. – Önként jelentkeztem, mert szolgálni akartam. – Szigorúan véve ez nem volt igaz, de megközelítette a valóságot.

– Gyilkosként szolgálni. És most mit várnak tőled a szeparatisták?

Soujen a homlokát ráncolta. Ez jogos kérdésnek tűnt, és nem volt rá teljes válasza. Nyitott irányelvek szerint tevékenykedett, de az a galaxis, amiben felébredt, rosszabbnak tűnt mindennél, amire felkészült. Arra számított, hogy a szeparatisták ébresztik majd fel, és több évnyi hibernáció után naprakész utasításokat kap. Ehelyett a háborúnak olyan gyorsan vége szakadt, hogy senkinek sem jutott eszébe felélesztení őt. Ha a kalózok nem találnak rá, ki tudja, meddig maradt volna a raktárban porfogónak az elfelejtett arzenál közepén.

– Elég! – csattant fel. – Mondd el, mit akarsz!

Saw odafordult, hogy a szemébe nézhessen. Az alvadorjiai nem mozdult.

– Krezchak megtalálta a raktáradat, de a kalózaival csak a felszínt kapargatták – mondta az ember. – Ezt ő maga mondta, mielőtt meghalt. Azt tervezte, hogy eladja, amit talált, és a pénzből megszervezve a következő expedíciót visszamegy minden másért, amit ott hagyott. Szüksége lett volna kódfejtőkre, biztonsági szakértőkre, robbanóanyagokra a raktárak feltöréséhez. Azt akarom, amit ő akart. Nemcsak pár puskát,

nemcsak a kapszuládat, hanem mindent, amit a szeparatisták felhalmoztak és elzártak. Elég erőforrásnak tűnik egy háború megvívásához.

Ami szinte mindent megmagyaráz, gondolta Soujen. Saw-nak szüksége volt rá, mert a kalózok meghaltak, a hajójuk megsemmisült, csak ő tudhatta, hol helyezkedik el az a raktár, amiben tartották. Saw-nak szüksége volt rá, hogy odavezesse a bandáját, és segítsen semlegesíteni a biztonsági rendszereket.

– A csapatod.

– Mi van velük?

– Ők is harcolni *akarnak* a Köztársaság ellen? Vagy most már a *Birodalom* ellen?

Soujen nem volt biztos benne, hogy számított valamit a válasz, de legalább nyert vele egy kis gondolkodási időt.

Egy éve még azonnal megölte volna ezt a férfit, hiszen eleve a rossz oldalon állt. Csakhogy azóta Saw már nem a szeparatisták ellen harcolt, mert túl kevés szeparatista maradt ahhoz, hogy még bárki is harcoljon ellenük.

Soujen részben sértőnek találta a saját hezitálását, mert az elszántsága gyengülésére utalt, akárcsak általában véve a befelé tekintés, de az aktuális akadályok valósak voltak.

Saw grimaszolt egyet.

– A többségükkel évek óta együtt harcolunk. Némelyiküket csak nemrég válogattam be a csapatba, az ő nézeteik a helyzettel kapcsolatban különböznek a miénktől, de nem igazán van hova menekülniük. Előbb vagy utóbb mind elfogadják, hogy ha valaki megüt, akkor erősebben kell visszaütniük, különben az a valaki örökké bántalmazni fog.

Soujen bólintott. Az ember túlzottan leegyszerűsítette a dolgot, de ő megértette a mögöttes igazságot.

– Elmehetsz, ha akarsz – mondta Saw. – Nem fogok segíteni, de nem is tartalak vissza. Ha megtalálod a módját, hogy elhagyd a bolygót, vadászhatsz birodalmiakra, szeparatistákra, vagy akire akarsz. Akár abba is hagyhatod a harcot, nem érde-

kel. De ha maradsz, és segítesz megtalálni a halott támogatóid kincseit, akkor hálás leszek érte.

Soujen kilépett a sziklapárkány szélére, és a repülő állatok kiáltásait hallgatta. Nem hitte el azonnal, hogy Saw elengedné. Esetleg hagyná, hogy lemásszon a hegyoldalon a bozótos síkságig, vagy talán már odafent is fegyverek szegeződtek rá. Ráadásul Saw valószínűleg gondolt arra, hogy ő ellene fordulhat, hogy ellopja a hajóját, és azzal menjen el onnan.

De az alapvető igazság változatlan maradt: Soujen továbbra is túl keveset tudott a hatékony cselekvéshez. Számos ellensége és kevés barátja volt, és magatehetetlenül kirángatták a galaxisba. Az eredeti küldetése érdektelennek bizonyult. Ő maga is kicsinek érezte magát, mélységbe hulló kavicsnak, homokszemnek a sivatagban.

Nem lett volna egyszerű visszamenni a raktárba, de maga a hely jó kiindulási pontot adhatott. Információkat, eszközöket, a történtek megértését kínálta. Ha a tartótisztjei a Szeparatista Konföderációban hagytak neki bármilyen utasítást, vagy legalább irányvonalakat ezzel az új és szörnyű galaxissal kapcsolatban, akkor azoknak ott kellett lenniük.

Ott lehettek. Talán.

És ebben az esetben Saw is várna még azzal, hogy megölje. Maga Soujen is várhatott még azzal, hogy megölje az embert, amíg célegyenesbe kerül, és akkor egyedül megy vissza a raktárba. Ízléstelennek találta ezt a gondolatot, de végeredményben ölt már meg jobbakat is bombákkal, mérgekkel vagy mesterlövész puskával, mint ez a Saw Gerrera. Ontotta ártatlanok vérét pusztán gyakorlatiasságból, és hogy megfélemlítse a bűnösöket. Az árulás sem tűnt sokkal rosszabbnak.

– Segítek – közölte tárgyilagosan.

Saw felnevetett. Nem szólt egy szót sem, csak visszafordult a hasadékhoz, és eltűnt a mélyén.

Soujen még a sziklapárkányon maradt egy ideig.